

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaromíra Klepše a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: **Odborová organizace Sluníčko, IČ 22711554**
sídlem Petrušov 152
571 01 Staré Město

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3
170 00 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 11. 9. 2024, č. j.: MV-81808-10/SO-2024

takto:

- I. Rozhodnutí ministra vnitra ze dne 11. 9. 2024, č. j.: MV-81808-10/SO-2024 **se zrušuje** a věc **se** žalovanému **vrací** k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** žalobkyni nahradit náklady řízení ve výši **3.000 Kč** ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

Odůvodnění

I. Předmět věci

1. Žalobkyně požádala dne 27. 8. 2023 žalovaného (dále též „povinný subjekt“) o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), jejichž předmětem byla:
„1) všechna služební hodnocení, která podepsal PhDr. J. F. v postavení nejvyššího státního tajemníka, resp. náměstka ministra vnitra pro státní službu, s odstraněnými všemi informacemi, které umožňují identifikaci hodnoceného úředníka,
2) všechna rozhodnutí o platu, která podepsal PhDr. J. F. v postavení nejvyššího státního tajemníka, resp. náměstka ministra vnitra pro státní službu, s odstraněnými všemi informacemi, které umožňují identifikaci odměňovaného úředníka.
Informace požadujeme pro kontrolu, zda PhDr. J. F. postupuje dle platné metodiky MV. Máme důkazy, které svědčí o opaku. Totožnost hodnocených a odměňovaných úředníků nás nezajímá. Tyto informace nechť MV znečitelní, aby nemohlo žádost odmítnout a vymlouvat se na ochranu osobních dat.
2. Žalobkyně poté doplnila tuto žádost s tím, že „Ke třem žádostem o informace dle zákona č. 106/1999 Sb. ze dne 27. 8. 2023 doplňujeme, že požadujeme dokumenty včetně všech příloh.“
3. Žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 9. 2023, č. j. MV-148420-3/OSS-2023, odmítl poskytnout požadované informace s odkazem na § 15 odst. 1 InfZ v návaznosti na § 8a a § 8c téhož zákona. Ministr vnitra rozhodnutím ze dne 27. 9. 2023, č. j. MV-152970-3/SO-2023, zamítl rozklad žalobkyně proti tomuto rozhodnutí.
4. Žalobkyně proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 27. 9. 2023 podala žalobu k Městskému soudu v Praze. Ten rozsudkem ze dne 12. 4. 2024, č. j. 6 A 129/2023-42 (potvrzeného rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2024, č. j. 1 As 93/2024 - 26), rozhodnutí ministra vnitra zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.
5. Ministr vnitra v dalším řízení rozhodnutím ze dne 30. 4. 2024, č. j. MV-152970-15/SO-2023, zrušil rozhodnutí žalovaného povinného subjektu ze 11. 9. 2023, č. j. MV-148420-3/OSS-2023 a věc vrátil k dalšímu řízení.
6. V něm žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 5. 2024, č. j. MV-75798-4/PR-2024, odmítl poskytnutí informací podle § 15 odst. 1 InfZ v návaznosti na § 8a a § 8c téhož zákona. Ministr vnitra poté rozhodnutím ze dne 19. 6. 2024, č. j. MV-81808-3/SO-2024, rozhodnutí povinného subjektu ze dne 15. 5. 2024, č. j. MV-75798-4/PR-2024, zrušil a věc vrátil povinnému subjektu k novému projednání.
7. Povinný subjekt poté rozhodnutím ze dne 28. 6. 2024, č. j. MV-98917-2/PR-2024 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) odmítl poskytnout požadované informace podle § 15 odst. 1 a § 8a a § 8c InfZ. Ministr vnitra žalobou napadeným rozhodnutím potvrdil toto rozhodnutí povinného subjektu.

II. Napadené rozhodnutí

8. Ministr vnitra uvedl, že povinný subjekt srozumitelným způsobem odůvodnil, proč služební hodnocení nepovažuje za informaci, na kterou se vztahuje InfZ, a to zejména pro jeho účel, povahu a skutečnost, že se bezprostředně a zásadně dotýká člověka jako jednotlivce, jeho osobnosti, cti, důstojnosti a soukromí. Povinný subjekt v této souvislosti poukázal na

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

skutečnost, že InfZ ochranu osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobních údajů zohledňuje, když stanoví, že povinný subjekt poskytne tyto informace jen v souladu s právními předpisy, které upravují jejich ochranu. Na základě shora uvedeného dospěl povinný subjekt k závěru, že služební hodnocení státního zaměstnance je výlučně vnitřním nástrojem řídicí personální práce, který se zjevně a ve všech částech dotýká osobnosti státního zaměstnance, jeho cti, důstojnosti a soukromí, přičemž se nejedná o výsledek práce hodnoceného státního zaměstnance. Lze jej tedy považovat za osobní a citlivé údaje, a proto povinný subjekt seznal, že poskytnutí služebního hodnocení státního zaměstnance jako celku nelze považovat za nezbytné opatření k naplnění veřejného zájmu nebo k přispění k diskusi o věcech veřejného zájmu. S ohledem na to dospěl k závěru, že v daném případě jednoznačně převažuje právo státního zaměstnance na ochranu soukromí před právem na svobodný přístup k jeho služebnímu hodnocení.

9. Ministr vnitra se stručně rovněž ztotožnil s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí, které se týkalo subjektivity služebního hodnocení.
10. Ministr vnitra dále uvedl, že problematika služebního hodnocení státního zaměstnance v kontextu InfZ nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu ani Ústavního soudu dosud věcně řešena, k čemuž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2024.
11. K námitce, že povinný subjekt postupoval v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu, když postupoval odlišným způsobem než jiná ministerstva, se ministr rovněž ztotožnil s prvostupňovým rozhodnutím, v němž žalovaný uvedl, že InfZ ani jiný zákon neukládá správním orgánům koordinovat vyřizování jednotlivých žádostí. Tento závěr podporuje také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 7. 2024, kde uvedl, že „*Ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu ukládá povinnost jednotného rozhodování skutkově podobných případů v rámci jednoho správního orgánu, nikoli napříč veřejnou správou.*“. Správní orgány zákon interpretují samostatně s přihlédnutím k judikatuře soudů. Doplnil, že např. Ministerstvo dopravy, Ministerstvo životního prostředí či Úřad vlády České republiky služební hodnocení rovněž neposkytly. Povinný subjekt tedy není ve svém postupu absolutní výjimkou.
12. Ministr vnitra rovněž uvedl, že plat jako údaj s číselnou hodnotou nemůže být srovnáván s rozhodnutím o platu, které je správním úkonem vydaným v neveřejném správním řízení. Nadto existuje zvláštní právní úprava § 8c InfZ, která se na tyto otázky vztahuje a na které je napadené rozhodnutí v této části založeno. Ministr vnitra se tedy zcela ztotožnil s odůvodněním napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba a vyjádření žalovaného

13. Žalobkyně v žalobě poukázala na bod 12. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2024, č. j. 1 As 93/2024 – 26. V něm Nejvyšší správní soud vytkl žalovanému nepřezkoumatelnost jeho úvah. Uvedl, že neodůvodnil, proč služební hodnocení nevypovídá o úřední činnosti nebo o funkčním nebo pracovním zařazení zaměstnance veřejné správy a pro případ, že se snažil služební hodnocení podřadit pod § 8a odst. 1 InfZ, uvedl, že musí vždy posoudit, zdali to umožňují právní předpisy chránící soukromí, zejména nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (GDPR). Žalobkyně má za to, že se s touto argumentací žalovaný nevypořádal. Uvedla, že dle čl. 86 nařízení osobní údaje v úředních dokumentech, které jsou v držení orgánu veřejné moci či veřejného nebo soukromého subjektu za účelem plnění úkolu ve veřejném zájmu, může tento orgán či subjekt zpřístupnit v souladu s právem

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

Unie nebo členského státu, kterému podléhá, aby tak zajistil soulad mezi přístupem veřejnosti k úředním dokumentům a právem na ochranu osobních údajů podle tohoto nařízení.

14. K argumentu žalovaného, že úřední činností není a ani o úřední činnosti vypovídat nemusí, ta činnost, která předchází splnění určitého úkolu, určitému postupu, výkonu působnosti a uplatňování pravomocí nebo s nimi souvisí, a nepředstavuje působení správních orgánů, resp. státních zaměstnanců navenek, žalobkyně namítla, že i výkon nevrchnostenské správy je výkonem veřejné správy, tedy úřední činností, a stejně tak uplatňování znalostí a dovedností při tomto vykonávání.
15. Žalobkyně namítla, že test proporcionality byl proveden chybně, neboť povinný nesprávně posoudil potřebnost odmítnutí (zda by stanoveného cíle nemohlo být dosaženo jinými opatřeními nedotýkajícími se základních práv a svobod), a protože do testu nezahrnul ústavou chráněné právo na informace a výkon moci veřejnou kontrolou ve smyslu čl. 2 odst. 1 Ústavy ČR.
16. Žalobkyně konkrétně poukázala na bod 14. rozsudku ze dne 30. 7. 2024, č. j. 1 As 93/2024 – 26, v němž Nejvyšší správní soud poukázal na to, že údaje týkající se lidské důstojnosti, osobní cti, dobré pověsti a jména samy o sobě zásadně neospravedlňují odmítnutí žádosti o informace. Žalovaný se musí zabývat tím, zdali existuje veřejný zájem na poskytnutí určité informace, a pokud zjistí, že ano, pak jej musí poměřit s ochranou osobnosti konkrétního státního zaměstnance. Poté žalobkyně poukázala na test proporcionality, v němž se žalovaný v kroku nezbytnosti zabýval otázkou, zda existují šetrnější a méně omezující opatření, než je neposkytnutí informace z důvodu ochrany soukromí. To zejména z důvodu, že ani anonymizace nezamezí identifikaci státního zaměstnance, kterého se předmětné služební hodnocení týká. V této souvislosti žalobkyně namítá, že odstranění reálií o konkrétní osobě z dokumentu není nemožné a příliš obtížné.
17. Podle žalobkyně je legitimním a naléhavým důvodem k zásahu do práv státního zaměstnance veřejná kontrola výkonu veřejné správy. Nesouhlasí přitom se žalovaným, že lid vykonává moc prostřednictvím orgánů moci výkonné, zákonodárné a soudní. Je názoru, že lid svou moc vykonává též veřejnou kontrolou, např. postupem podle InfZ.
18. Žalobkyně poukázala dále na body 15 – 17 rozsudku ze dne 30. 7. 2024, č. j. 1 As 93/2024 – 26, v nichž Nejvyšší správní soud uvedl, že žalobkyně poukazovala výhradně na to, že jí podobnou informaci poskytlo ministerstvo zahraničních věcí, ale již neuvedla, proč se tak stalo. Žalovaný se neměl vůči čemu vymezit, protože nemohl na tvrzení žalobkyně věcně reagovat. Žalobkyně namítla, že dle § 8 odst. 2 správního řádu správní orgány vzájemně spolupracují v zájmu dobré správy a úředníci by se mohli ministerstva zahraničních věcí na důvod poskytnutí dotázat, zejména když jim spolupráci ukládá zákon.
19. Žalobkyně vycházela dále z předchozího rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 6 A 129/2023, který žalovanému vytkl, že nelze odmítnout poskytnutí informace spočívající ve služebním hodnocení jako celku, ale je třeba případně odůvodnit, které části služebního hodnocení obsahují takové osobní údaje, které nesplňují další zákonné znaky ustanovení § 8a odst. 2 InfZ. Podle žalobkyně stejnou vadou trpí i nyníjší rozhodnutí.
20. Podle žalobkyně účel pořízené informace ve smyslu obecného nařízení o ochraně osobních údajů nespočívá pouze v postupu podle zákona o státní službě, ale i v naplnění informační povinnosti podle InfZ, což vyslovil již v předchozím řízení městský soud. Žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

poukázala i na to, že dle předchozího rozsudku městského soudu skutečnost, že se jedná o osobní údaj, je prvním krokem pro další zkoumání skutečnosti, zda jde o údaj, který vypovídá o funkčním a pracovním zařazení zaměstnance veřejné správy. Takovou úvahu tehdy ani nyní žalovaný neprovedl. Žalobkyně rovněž namítla, že poskytuje-li se informace o platu, není důvod neposkytnout i rozhodnutí o platu.

21. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na napadené i prvostupňového rozhodnutí, které se dle jeho názoru vypořádalo s rozkladovými námitkami. Je názoru, že poskytnutí služebního hodnocení státního zaměstnance jako celku nelze považovat za nezbytné opatření k naplnění veřejného zájmu nebo k přispění k diskusi o věcech veřejného zájmu, přičemž zde jednoznačně převažuje právo státního zaměstnance na ochranu soukromí před právem na svobodný přístup k jeho služebnímu hodnocení.
22. Podle žalovaného povinný subjekt srozumitelným způsobem odůvodnil, proč služební hodnocení nepovažuje za informaci, na níž se vztahuje InfZ, a to zejména pro jeho účel, povahu a skutečnost, že se bezprostředně a zásadně dotýká člověka jako jednotlivce, jeho osobnosti, cti, důstojnosti a soukromí. Podle žalované se klasifikace v jakémkoli hodnocení úzce dotýká lidské důstojnosti, osobní cti a dobré pověsti. Tyto osobnostní atributy nesmí být ohrožovány. Navíc účelem služebního hodnocení je v souladu s právní úpravou také hodnocení plnění individuálních cílů pro další osobní rozvoj a stanovení cílů nových. Služební hodnocení se neprovádí veřejně a po provedení se nikdy nezveřejňuje, a hodnotícího rozhovoru se neúčastní nikdo jiný než hodnocený a hodnotitel, případně jeho nadřízený a personalista. Toto dokazuje vysokou míru ochrany státního zaměstnance při provádění jeho služebního hodnocení, která vyplývá ze zákona. Cílem služebního hodnocení není toliko pouze shrnutí splněných či nesplněných úkolů, nýbrž podpora výkonu zaměstnance, případně i pomoc ke zvýšení výkonu či dosažení rozvoje znalostí a dovedností. Navíc hodnotitel často promítá do služebního hodnocení rovněž svůj subjektivní postoj vůči zaměstnanci, ačkoliv by měl hodnotit nestranně a nezaujatě. Proto se v praxi někdy do služebního hodnocení promítají rovněž nedostatky v hodnotitelské činnosti samotného hodnotitele, který subjektivně hodnotí dotčeného zaměstnance, a vzhledem k (logické) provázanosti hodnocení s osobností samotného konkrétního zaměstnance si lze jen těžko představit oddělení či anonymizaci důvěrných částí hodnocení.
23. Proto dospěl povinný subjekt k závěru, že služební hodnocení státního zaměstnance je výlučně vnitřním nástrojem řídicí personální práce, který se zjevně a ve všech částech dotýká osobnosti státního zaměstnance, jeho cti, důstojnosti a soukromí, přičemž se nejedná o výsledek práce hodnoceného státního zaměstnance.
24. Podle žalovaného jednoznačně převažuje právo státního zaměstnance na ochranu soukromí před právem na svobodný přístup k jeho služebnímu hodnocení. Žalovaný odkázal též na ustanovení čl. 10 Listiny základních práv a svobod, který zakotvuje právo na ochranu dobré pověsti, lidské důstojnosti, osobní cti a dobrého jména a zejména na ochranu každého jednotlivce před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života a před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě. V žádosti o poskytnutí služebního hodnocení státního zaměstnance nelze dle názoru žalovaného najít žádný legitimní a naléhavý důvod k prolomení ochrany všech výše uvedených práv každého dotčeného zaměstnance, které garantuje ústavní pořádek. Diskuse o služebním hodnocení konkrétního člověka, byť je státním zaměstnancem, pak není diskusí o věcech veřejného zájmu, nýbrž by mohla přispět k možné dehonestaci dotčených lidí a k

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

prohlubování negativních jevů v současné společnosti či ke znevýhodnění a nerovnosti oproti jiným veřejným zaměstnancům.

25. Žalovaný setrval na tom, že InfZ ani jiný zákon neukládá správním orgánům koordinovat vyřizování jednotlivých žádostí. Tento závěr podporuje též Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 7. 2024. Žalovaný rovněž upozornil, že dosud neexistuje žádná ustálená judikatura týkající se služebních hodnocení státních zaměstnanců dle zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění pozdějších předpisů, a jejich poskytování jako informace postupem podle InfZ, a navíc např. Ministerstvo dopravy, Ministerstvo životního prostředí nebo Úřad vlády České republiky služební hodnocení rovněž neposkytly.
26. Namítla-li žalobkyně, že poskytuje-li se informace o platu, pak není důvod neposkytnout také rozhodnutí o platu, žalovaný uvedl, že jde o dvě zcela odlišné skutečnosti. Plat jako údaj s číselnou hodnotou nemůže být srovnáván s rozhodnutím o platu, které je správním úkonem vydaným v neveřejném správním řízení. Nadto existuje zvláštní právní úprava ustanovení § 8c InfZ, která se na tyto otázky vztahuje a na které je napadené rozhodnutí v této části založeno.
27. Žalobkyně k vyjádření žalovaného neučinila repliku.

IV. Vyjádření Úřadu pro ochranu osobních údajů

28. Městský soud vyžádal podle § 114a odst. 2 písm. f) o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. vyjádření Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“).
29. Úřad předeslal, že nedošlo k poskytnutí informace, tedy ani ke zpracování ve smyslu čl. 4 bodu 2) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (dále jen „nařízení (EU) 2016/679“).
30. Poukázal na článek 86 nařízení, podle něhož „[o]sobní údaje v úředních dokumentech, které jsou v držení orgánu veřejné moci či veřejného nebo soukromého subjektu za účelem plnění úkolu ve veřejném zájmu, může tento orgán či subjekt zpřístupnit v souladu s právem Unie nebo členského státu, kterému podléhá, aby tak zajistil soulad mezi přístupem veřejnosti k úředním dokumentům a právem na ochranu osobních údajů podle tohoto nařízení.“ Právě InfZ představuje odkazovaný právní předpis členského státu pro poskytování informací, eventuálně včetně osobních údajů. Je to tedy InfZ a navazující judikatura, jež zajišťuje soulad s právem na ochranu osobních údajů. Úřad je poté názoru, že poskytování informací na žádost v režimu InfZ je zpracováním podle čl. 6 odst. 1 písm. e) nařízení (EU) 2016/679, tedy takové zpracování je nezbytné pro splnění úkolu prováděného ve veřejném zájmu nebo při výkonu veřejné moci, kterým je pověřen správce.
31. Podle Úřadu se v případě poskytování osobních údajů vždy uplatní test proporcionality, neboť dosavadní judikatura akcentuje potřebu vyhodnocovat konflikt veřejného zájmu či základního práva s právem na informace prostřednictvím testu proporcionality či testu odvozeného, nikoliv mechanickou aplikací textu zákona. Uvedené podle přesvědčení Úřadu dopadá na aktuální znění § 8c InfZ i na ustanovení § 8a odst. 2, a to přinejmenším v rozsahu požadavku na provedení standardizovaného testu proporcionality. Podle Úřadu přitom test založený nálezem Ústavního soudu ze dne 17. října 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16 není třeba vztahovat pouze na platové záležitosti dle § 8b InfZ. Není důvodu, aby specificky informace o platu měly v kontextu dalších osobních údajů o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, zvláštní zacházení. Podle Úřadu je nutno na rozhodnutí o platu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

aplikovat test veřejného zájmu a standardizovaný test proporcionality na informaci o služebním hodnocení. K provedení testu proporcionality v konkrétním případě je nicméně nutné znát konkrétní účely takového možného zpracování osobních údajů. Účel takového poskytnutí musí vždy přesahovat pouhou subjektivní zvědavost žadatele.

32. Úřad poukázal na širokou definici osobních údajů podle článku 4 nařízení 2016/679 s tím, že samotné odstranění základních identifikačních údajů nevede k anonymizaci dokumentu, resp. po takovém odstranění se i nadále jedná o zpracování osobních údajů, pouhé odstranění identifikačních údajů ze standardizovaných formulářů služebních hodnocení prakticky nijak rizika nesníží, dokument tím patrně nelze považovat ani za pseudonymizovaný, neboť obsažené údaje budou nadále v zásadě jedinečné (včetně typicky hodnocených či zmiňovaných časových období či rezortně specifických úkolů). Služební hodnocení podle Úřadu obsahuje podstatně více osobních údajů, a to v celém rozsahu dokumentu, než rozhodnutí o platu. Služební hodnocení obsahuje vysokou vypovídací schopnost v oblasti osobních údajů dotčené osoby (včetně řady osobnostních rysů a rozvoje těchto rysů v čase), v případě zneužití zde mohou být značná rizika pro subjekt osobních údajů samotný. Z tohoto pohledu by měly pro poskytnutí služebních hodnocení svědčit výrazně silnější důvody (veřejný zájem), než pro (rozhodné části) rozhodnutí o platu, které se, co do obsahu rozhodné informace, výrazně blíží informaci poskytované v režimu § 8c odst. 1) InfZ. Podle Úřadu neplatí, že pokud existuje speciální ustanovení § 8c k poskytování informací o příjmu, vylučuje to poskytování informací jiných souvisejících osobních údajů (s platem souvisejících).
33. Z hlediska intenzity zásahu do soukromí dotčené osoby je poskytnutí informace o celkové výši určeného platu prakticky srovnatelné s poskytnutím informace o skutečně vyplaceném platu podle § 8c. Plat vyměřený a vyplacený sice není zaměnitelný, nicméně stran vypovídací hodnoty a intenzity zásahu do subjektivních práv subjektu údajů (dotčené osoby) srovnatelný. Podle Úřadu by z pohledu ochrany osobních údajů a soukromí je měla být pod veřejnou kontrolou veřejná správa z hlediska procesů či výsledků činnosti, nikoliv jednotlivé fyzické osoby. Personální substrát veřejné správy se veřejné kontrole nevymyká, nicméně přístup k jednotlivým zaměstnancům se typicky řídí stupněm odpovědnosti státního zaměstnance v rámci hierarchie veřejné správy, zaměřuje se (nepochybně) na ověření zákonem předepsaných podmínek pro výkon funkce.
34. Ani pokud bude služební hodnocení podřazeno pod § 8a odst. 2 InfZ, nemůže dojít k mechanickému poskytnutí požadované informace. Úřad podotkl, že ani původní úvaze, že se jedná o informace vztahující se výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu § 11 odst. 1 písm. a) InfZ, nelze upřít racionalitu. Ze starší judikatury lze nicméně seznat, že služební hodnocení může mít povahu podkladu pro rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. září 2011, čj. 4 Ads 40/2011-78). Opírá-li se rozhodnutí o platu o služební hodnocení jako o podklad, nutno uvážit, zda tak stejně nečiní pouze v rozsahu tzv. závěru služebního hodnocení, tedy výsledného slovního hodnocení („vynikající výsledky“, „dobré výsledky“ apod. nebo též bodové hodnocení), což je údaj, jehož poskytnutí se po provedení testu proporcionality nemusí jevit jako vyloučené. Podle Úřadu vzhledem k zaměření žádosti nemusí jít o sběr údajů státních zaměstnanců, může jít o bázi pro profilování nejvyššího státního tajemníka. Podle Úřadu by měl soud rovněž zvážit, že po poskytnutí bude informace zveřejněna na internetu dle § 5 odst. 3 InfZ. To by mohlo ve výsledku znamenat, že bude vhodné informace poskytnout a nezveřejnit je anebo neposkytnout s ohledem na zásah způsobený zveřejněním.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

35. Žalobkyně a ani žalovaný k vyjádření Úřadu neučinili žádné procesní podání.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

36. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas v dvouměsíční lhůtě, osobou k tomu oprávněnou, jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. (§ 71 a § 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném a účinném znění /dále jen “s. ř. s.”/).
37. O podané žalobě městský soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť obě procesní strany po poučení s rozhodnutím bez jednání nevyslovily nesouhlas, jejich souhlas s takovým projednáním věci se proto presumuje podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Důvodem pro nařízení jednání nebyla ani potřeba dokazování, neboť veškeré podklady a listiny, z nichž soud vycházel, jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek NSS č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS z 29. 1. 2009).
38. Městský soud předeseílá, že ve věci žalobkyniny žádosti ze dne 27. 8. 2023 rozhoduje již podruhé. V předchozím řízení rozsudkem ze dne 12. 4. 2024, č. j. 6 A 129/2023- 42 zrušil pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2023, č. j. MV-152970-3/SO-2023. Městský soud byl toho názoru, že není dost dobře možné bez dalšího odmítnout postup jiných správních úřadů ve srovnatelných případech bez bližšího konkrétního zdůvodnění. Dále byl názoru, že informace mohla být poskytnuta po provedené anonymizaci, resp. že to samo o sobě není důvod k odmítnutí celé žádosti. Konstatoval, že služební hodnocení je zejména nástrojem personálního řízení služebního funkcionáře. I když účelem jeho vypracování jsou zejména úkoly pramenící ze zákona o státní službě, jakmile je vypracováno, nelze jeho obsah redukovat pouze na tyto účely, neboť se stává informací ve smyslu InfZ. Tuto skutečnost pak reflektuje ustanovení § 8a odst. 2 InfZ, které je tak speciální právní normou pro případné poskytnutí informace (a které právě výrazně omezilo možnost použití ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) InfZ. Služební hodnocení sice je osobním údajem, to je však pro posouzení žádosti podle ustanovení § 8a odst. 2 zákona o informacích pouze první část posouzení. Právě okolnost, že se jedná o osobní údaj, je prvním krokem pro další zkoumání skutečnosti, zda jde o údaj, který vypovídá o funkčním a pracovním zařazení zaměstnance veřejné správy. Nelze odmítnout poskytnutí informace spočívající ve služebním hodnocení jako celku, ale případně odůvodnit, které části služebního hodnocení obsahují takové osobní údaje, které nesplňují další zákonné znaky ustanovení § 8a odst. 2 zákona o informacích (jako jsou například osobní údaje vztahující se k rodinnému stavu, bydlišti apod. služebního zaměstnance, které o jeho veřejné činnosti nemohou nijak vypovídat). Městský soud se neztotožnil ani s významem rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2009, čj. 1 As 98/2008-148. Jeho použitelnost na výklad ustanovení § 8a odst. 2 InfZ soud považuje za téměř vyloučenou s ohledem na naprosto nesrovnatelnou právní úpravu, na kterou tento rozsudek v době svého vydání nemohl nijak reagovat.
39. Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 30. 7. 2024, č. j. 1 As 93/2024 – 26 ztotožnil s městským soudem. Poukázal přitom na to, že střet práva na informace s ochranou osobních údajů řeší § 8a zákona o informacích. Podle § 8a odst. 1 zákona o informacích platí, že informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu. Podřazení informace pod režim § 8a odst. 1 zákona o informacích neznamená, že ji povinný subjekt bez dalšího neposkytne; musí totiž vždy posoudit, zdali jej umožňují právní předpisy chránící soukromí, zejména nařízení (EU) 2016/679. Údaje týkající se lidské

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

důstojnosti, osobní cti, dobré pověsti a jména spoluutváří ochranu osobnosti člověka, ale samy o sobě zásadně neospravedlňují odmítnutí žádosti o informace. Žalovaný se musí zabývat tím, zdali existuje veřejný zájem na poskytnutí určité informace, a pokud zjistí, že ano, pak jej musí poměřit s ochranou osobnosti konkrétního státního zaměstnance (rozsudek ze dne 25. 3. 2015, č. j. 8 As 12/2015 - 46, body 24 a 25). Tento postup předpokládá § 8a odst. 1 InfZ, který umožňuje poskytnout informace týkající se osobnosti člověka, pokud je to v souladu s právními předpisy, zejména s GDPR. Stěžovatel výše popsanou úvahu neučinil.

40. Ustanovení § 8a odst. 2 zákona o informacích pak stanoví zvláštní pravidlo vůči § 8a odst. 1 téhož zákona. Povinný subjekt poskytne informaci při současném splnění tří zákonných podmínek: 1) musí jít o osobní údaj týkající se 2) zaměstnance veřejné správy a 3) vypovídající o jeho úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení. V rozhodnutí o rozkladu stěžovatel neodůvodnil, proč služební hodnocení nevypovídá o úřední činnosti nebo o funkčním nebo pracovním zařazení zaměstnance veřejné správy; jen stroze uvedl, že poskytnutí služebního hodnocení by mohlo neúměrně narušit soukromí hodnocených zaměstnanců.
41. Co se týče koordinace postupu, Nejvyšší správní soud se v zásadě ztotožnil s úvahou městského soudu, mírně ji však korigoval. Zdůraznil, že ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu ukládá povinnost jednotného rozhodování skutkově podobných případů v rámci jednoho správního orgánu, nikoli napříč veřejnou správou. Správní orgán posuzuje žádosti o informace samostatně, bez koordinace s jinými správními orgány. Z principu dobré správy v podobě přesvědčivého rozhodování vyplývá, že žadatel by měl být zpraven, proč mu povinný subjekt neposkytl informaci na rozdíl od jiného povinného subjektu, který podobnou informaci poskytl. Poskytnutí informace je však faktický úkon, při němž se důvod zpravidla neuvádí. Pokud sám žadatel neuvede takový důvod, nemá se poskytovatel informace vůči čemu vymezit.
42. Jak již soud shrnul výše, žalovaný jako povinný subjekt rozhodnutím ze dne 28. 6. 2024, č. j. MV-98917-2/PR-2024 žádost odmítl podle § 15 odst. 1 InfZ a podpůrně podle § 8a a § 8c InfZ. Ministr vnitra se poté napadeným rozhodnutím ztotožnil s prvostupňovým rozhodnutím.
43. Žalovaný jako povinný subjekt v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že informace k bodu 1) žádosti neposkytne, neboť služební hodnocení státního zaměstnance není dokumentem ani informací, na které se vztahuje InfZ, a to především pro jeho účel, povahu a skutečnost, že se bezprostředně a zásadně výlučně dotýká člověka jako jednotlivce, jeho osobnosti, cti, důstojnosti a obdobných aspektů. Žalovaný uvedl, že ne každý dokument či informace vzniklá na půdě služebního úřadu resp. povinného subjektu, je podřaditelná pod InfZ či po právo na informace dle čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod. Žalovaný poukázal na základní lidská práva jednotlivce dle čl. 7 a 10 Listiny základních práv a svobod. Konstatoval, že je třeba poměřit veřejný zájem na zpřístupnění služebního hodnocení nebo zájem na jeho ochraně. Služební hodnocení je dle žalovaného výlučně vnitřním nástrojem řídicí personální práce, ve všech částech se dotýká osobnosti státního zaměstnance, jeho cti, důstojnosti a soukromí. Dle § 11 odst. 1 písm. a) InfZ se omezuje poskytování vnitřních pokynů a personálních předpisů povinných subjektů, proto poskytování výstupů, které jsou na základě vnitřních pokynů a personálních předpisů prováděny, je taktéž omezeno zákonem. Už jen tím, že služební hodnocení není výstupem, výsledkem práce nebo výtvozem státního zaměstnance, jehož schopnosti a dovednosti jsou předmětem hodnocení,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

podle žalovaného je zřejmé, že nejde o informace o činnosti státních orgánů dle čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod. Služební hodnocení vypracovává tzv. hodnotitel určený dle § 156 zákona o státní službě. Podle žalovaného není služební hodnocení výsledkem úřední činnosti státního zaměstnance nelze ani tvrdit, že vypovídá o jeho činnosti. Mezi takové a obdobné činnosti lze podle žalovaného zařadit informace obsažené v osobním (neveřejném) spise státního zaměstnance, do kterého má dle § 153 zákona o státní službě přístup jen omezený okruh osob a orgánů.

44. Dále žalovaný uvedl, že hodnocení zaměstnanců je ryze osobním, diskrétním, velmi citlivým a důvěrným vnitřním nástrojem řídicí práce. Do služební hodnocení hodnotitel vždy promítá i svůj subjektivní postoj, nemusí být objektivní – např. promítají se tam mnohdy i nedostatky hodnotitelovy činnosti, hodnotitel nedokládá svá tvrzení, osobnost státního zaměstnance a výhrady zohledňují pouze úseky hodnoceného období, nikoliv celek, nejsou relevantní, mohou být okrajové, nemusí být konzistentní s hodnocenou oblastí či hodnotícím kritériem. Dalším nedostatkem může být, že hodnotitel může hodnotit podřízený přísně či příliš mírně, postoj k jednomu kritériu se může projevit v jiných kritériích, mohou zde být i předsudky atp.
45. Žalovaný zdůraznil, že hodnocení se neprovádí veřejně, nezveřejňuje se, přítomní hodnotícímu rozhovoru může být pouze úzký okruh osob. Jeho cílem je podpora a rozvoj státních zaměstnanců. Souvisí proto s osobní sférou člověka, dotýká se lidské důstojnosti, osobní cti, dobré pověsti a jména člověka. Zpřístupnění služební hodnocení může ohrožovat veřejné resp. státní zájmy. V zájmu státu by nemělo být, aby úřednictvo bylo dehonestováno, veřejně zpochybňováno, to vše je způsobilé narušovat důvěru ve státní správu, její nerušený výkon i stát samotný. Totéž, co ke služebnímu hodnocení jako celku, platí pak podle žalovaného i k jeho jednotlivým částem, návrhů na úpravu osobního příplatku i o podkladech služební hodnocení.
46. Účelem služební hodnocení dle žalovaného je také hodnocení plnění individuálních cílů pro další osobní rozvoj a stanovení cílů nových. Služební hodnocení proto obsahuje informace o uplatňování dosaženého vzdělání, dalších požadavků na výkon služby, informace o úrovni praktických zkušeností, informace o dodržování služební kázně, o projevech morálně volných vlastností při plnění služebních úkolů. Tyto informace jsou dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008 – 148 osobní a citlivé.
47. Žalovaný se dále zabýval aplikací § 8a odst. 1 a 2 InfZ na služební hodnocení. Uvedl, že státní zaměstnanec je zaměstnancem veřejné správy, má vztah ke státu a jeho zaměstnání spočívá v odborném plnění veřejných úkolů, je placen z veřejných prostředků. Služební hodnocení nevypovídá o jeho funkčním nebo pracovním zařazení. „Veřejná činnost“ dle § 8a odst. 2 InfZ se vztahuje na veřejně činné osoby a funkcionáře, nikoliv na státní zaměstnance, na něž se vztahuje „úřední činnost“. Výkon správního orgánu vůči adresátům veřejné správy je uplatňování pravomocí a výkon určité působnosti. Odborné plnění úkolů je tedy působení státních zaměstnanců navenek a to, zda byly úkoly splněny, jakým způsobem a jakou formou, vypovídá o úřední činnosti zaměstnance. Činnost státních zaměstnanců, která předchází splnění úkolu atp. však podle žalovaného není úřední činností a ani o ní nemusí vypovídat. Právě taková činnost, jednání a chování státních zaměstnanců, jejich znalosti a dovednosti, je předmětem služební hodnocení. Služební hodnocení tedy podle žalovaného nevypovídá o jeho úřední činnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

48. Žalovaný poukázal dále na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2015, sp. zn. 8 As 12/2015 a Městského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2019, sp. zn. 11 A 263/2018, které se zabývaly otázkou poskytnutí informací o dosaženém vzdělání státních zaměstnanců. Z těchto rozsudků podle žalovaného nevyplývá, že by § 8a odst. 2 InfZ dopadalo na služební hodnocení. Zatímco informace o dosaženém vzdělání postrádá subjektivní stránku, služební hodnocení je přímo kompilátem subjektivního hodnocení.
49. K aplikaci § 8a odst. 1 InfZ žalovaný uvedl, že služební hodnocení obsahuje osobní a citlivé osobní údaje. Při poskytování informací dochází ke kolizi práv na přístup k informacím dle čl. 17 odst. 1 a 5 Listiny základních práv a svobod a práva na ochranu nedotknutelnosti osoby a jejího soukromí podle čl. 7 odst. 1 Listiny základních svobod a práva na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromí a před neoprávněným shromažďováním a zveřejňováním údajů o své osobě dle čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. V následujícím kroku pak provedl test proporcionality. V rámci kritéria vhodnosti konstatoval, že jediným způsobem, kterým lze dosáhnout ochrany soukromí zaměstnance, je zachování důvěrnosti jeho služební hodnocení a odmítnutí jeho poskytnutí. V rámci kritéria nezbytnosti shledal, že neexistují a není znám způsob, kterým by bylo možné ochránit soukromí státního zaměstnance a poskytnout žadateli služební hodnocení. Žalovaný poukázal na to, že nejvyšší státní tajemník provádí hodnocení specifického okruhu státních zaměstnanců, jakákoliv anonymizace by nezamezila identifikaci státního zaměstnance, kterého se služební hodnocení týká. Při vyloučení částí kvůli ochraně soukromí by zůstala prázdná skořápka, kterou by stěží bylo možno považovat za požadovanou informaci. V rámci kritéria přiměřenosti nelze najít žádný legitimní a naléhavý důvod k zásahu do všech uvedených práv státního zaměstnance na ochranu osobnosti, cti, důstojnosti, soukromí a soukromého života. Služební hodnocení nelze považovat za nezbytné opatření k naplnění veřejného zájmu nebo k přispění k diskuzi o věcech veřejného zájmu. Proto podle žalovaného převažuje právo státního zaměstnance na ochranu soukromí před právem na svobodný přístup k jeho služebnímu hodnocení.
50. Žalovaný poté uzavřel, že prolomit ochranu služební hodnocení, lze pouze se souhlasem osob, kterých se to týká.
51. Co se týče požadovaných informací k bodu 2) žádosti, je žalovaný toho názoru, že není povinen ani oprávněn poskytnout rozhodnutí o platu, je však povinen poskytnout výši jednotlivých složek platu dle § 8c InfZ. Připomněl, že u osob uvedených v § 8c odst. 1 písm. a) InfZ je poskytnut bez dalšího, u osob § 8c odst. 1 písm. b) InfZ je poskytnut pouze v případě splnění kritérií tzv. platového nálezu. Uzavřel, že nedisponuje souhlasem osob s poskytnutím rozhodnutí o jejich platu.
52. Žalovaný se poté krátce vyjádřil k výtkám ve zrušujícím rozhodnutí o rozkladu, které předcházelo prvostupňovému rozhodnutí. Speciálně ve vztahu ke zdůvodnění postupu žalovaného ve srovnání s postupy Ministerstva financí, Ministerstva pro místní rozvoj, Ministerstva průmyslu a obchodu, Ministerstva zahraničních věcí, Ministerstva zdravotnictví a Ministerstva zemědělství uvedl, že ani InfZ a ani jiný zákon neukládá koordinovat vyřizování žádostí o informace. Povinné subjekty jsou autonomní, zákon vykládají s přihlédnutím k obdobným případům a judikatuře soudů. Zdůraznil, že neexistuje žádná judikatura týkající se služebních hodnocení a jejich poskytování v režimu InfZ. Ani jiné povinné orgány – Ministerstvo dopravy, Ministerstvo životního prostředí nebo Úřad vlády služební hodnocení neposkytly, nelze tedy hovořit o jednotném postupu.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

53. Dále žalovaný vypořádal další námitky žalobkyně, které nejsou pro věc relevantní.
54. Při posouzení věci soud vycházel z následujících úvah.

Služební hodnocení jako informace podle InfZ

55. Podle článku 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon. Podle § 2 odst. 1 InfZ povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.
56. „Působnost“ povinných subjektů v § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím je nutno vykládat jako jejich činnost, nikoli zúženě jako oblast uplatnění jejich vrchnostenských pravomocí. Plyne z toho, že povinnost povinných subjektů poskytovat informace se vztahuje na veškeré aspekty jejich činnosti, ať již mají povahu veřejné správy, anebo nikoli, a ať již se dané informace týkají vlastního jádra činnosti daného povinného subjektu, anebo činností majících ve vztahu k jádrové činnosti toliko povahu činností doprovodných, servisních, provozních, přímo či nepřímo s ní souvisejících apod., přičemž vyloučeny z poskytování jsou z takto široce vymezeného rozsahu jen takové informace, na něž se vztahují omezení plynoucí ze zákona o svobodném přístupu k informacím či jiných zákonů jsoucích v tomto ohledu ve vztahu k zákonu o svobodném přístupu k informacím v poměru speciality. (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 55/2014-33, nebo ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62, Sb. NSS č. 3155/2015).
57. Podle § 155 odst. 1 zákona o státní službě státní zaměstnanec podléhá služebnímu hodnocení. Podle odst. 2 služební hodnocení státního zaměstnance zahrnuje hodnocení výkonu služby z hlediska správnosti, rychlosti a samostatnosti v souladu se stanovenými individuálními cíli. Služební hodnocení představeného zahrnuje také hodnocení výkonu služby z hlediska organizování, řízení, kontrolování a hodnocení výkonu služby podřízených státních zaměstnanců a výkonu práce podřízených zaměstnanců. Podle odst. 5 služební hodnocení dále obsahuje stanovení individuálních cílů pro další osobní rozvoj státního zaměstnance. Hodnocení obsahuje klasifikaci hodnotícího kritéria v rozpětí od „*plněné vysoko nad rámec nároků na ně kladených*“ po „*plněné nedostatečně*“ a závěr o tom, zda státní zaměstnanec dosahoval ve službě „*vytikající výsledky*“ až po „*nevyhovující výsledky*“. Podle odst. 14 vláda stanoví nařízením hodnotící kritéria, na základě kterých je státní zaměstnanec v rámci služebního hodnocení posuzován, způsob určení závěru služebního hodnocení a vazbu výše osobního příplatku na výsledek služebního hodnocení.
58. Služební hodnocení má vliv na služební označení (§ 7 odst. 5 zákona o státní službě), na zařazení na služební místo či skončení služebního poměru (§ 49 odst. 2 zákona o státní službě, § 60 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě, § 72 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě/. Vychází z něj služební posudek (§ 76 odst. 2 zákona o státní službě). Co se týče odměňování, má vliv na osobní příplatek (§ 149 odst. 1 zákona o sociálních službách).
59. Obsahové náležitosti služebního hodnocení vyplývají z § 155 zákona o státní službě /viz výše/. Podle § 155 odst. 5 zákona o státní službě služební hodnocení dále obsahuje stanovení individuálních cílů pro další osobní rozvoj státního zaměstnance.
60. Další obsahové náležitosti vyplývají z nařízení vlády č. 36/2019 Sb., o podrobnostech služebního hodnocení státních zaměstnanců a vazbě osobního příplatku státního zaměstnance na výsledek služebního hodnocení.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

61. Podle § 1 odst. 1 nařízení platí, že ten, kdo provádí služební hodnocení státního zaměstnance, posuzuje státního zaměstnance podle § 155 odst. 2 zákona o státní službě na základě hodnotících kritérií. Těmi jsou podle § 1 odst. 2 a 3 nařízení a) kvalita výkonu státní služby, b) množství plněných služebních úkolů a služební tempo a c) osobní přístup, jde – li o představeného, hodnotícími kritérii jsou v písm. c) organizování, řízení, kontrolování a hodnocení výkonu státní služby podřízených státních zaměstnanců a výkonu práce podřízených zaměstnanců. Bodově se hodnotící kritéria hodnotí na stupni 0 bodů – je-li plněno nedostatečně až 4 body, je-li plněno vysoko nad rámec nároků na ně kladených. Procentuální váha kritérií se pak dle § 2 nařízení liší podle funkčního zařazení zaměstnance. Podle § 4 nařízení hodnotitel určí závěr služebního hodnocení způsobem stanoveným v příloze k tomuto nařízení (tj. vynásobí bodové ohodnocení kritéria koeficientem dle váhy kritéria) a vyjádří jej slovně. Hodnotitel uvede v závěru služebního hodnocení doporučení na přiznání, zvýšení, snížení nebo odejmutí osobního příplatku státnímu zaměstnanci nebo na ponechání osobního příplatku v nezměněné výši. Podle § 5 státní zaměstnanec může dosáhnout (podle získaných bodů) nevyhovujících výsledků, pokud výsledek výpočtu podle přílohy k tomuto nařízení činí méně než 0,5 bodu až vynikajících výsledků, pokud výsledek výpočtu podle přílohy k tomuto nařízení činí alespoň 3,5 bodu.
62. Z uvedeného vyplývá, že služební hodnocení v první řadě představuje vnitřní podkladový nástroj pro řízení státních zaměstnanců ve služebním orgánu. Z jeho obsahu lze totiž seznat, obecně shrnuto, řadu skutečností nejen o výkonu státní služby u dotčeného státního zaměstnance, ale současně i to, jaký názor má na něj jeho hodnotitel. Ve svém důsledku však služební hodnocení ovlivňuje i chod služebního orgánu, tj. organizaci práce a kvalitu jednotlivých činností, které jsou svěřeny služebnímu orgánu. Služební místo je totiž obsazeno i právě na základě služebního hodnocení, státní zaměstnanec je na základě něj platově ohodnocen a tím i motivován k výkonu a k plnění svých služebních povinností. Služební hodnocení státního zaměstnance tedy úzce souvisí a má vliv na činnost služebního orgánu. Pakliže služební hodnocení tedy představuje sice personální organizační nástroj, jímž se však utváří samotný výkon působnosti služebního orgánu, nejde podle názoru o informace podle § 11 odst. 1 písm. a) InfZ, které se vztahují výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu. Naopak se jedná o informaci, která souvisí s působností služebního orgánu dle § 2 odst. 1 InfZ. To už ostatně vyložil v předchozím řízení již Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 12. 4. 2024, č. j. 6 A 129/2023-42 a implicitně se s tímto názorem ztotožnil Nejvyšší správní soud v potvrzujícím rozsudku ze dne 30. 7. 2024.
63. Podle článku 4 odst. 1 nařízení (EU) 2016/679 jsou „*osobními údaji*“ veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě; identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby;
64. Zvláštní kategorií osobních údajů jsou údaje dle § 66 odst. 6 zákona č. 110/2019 Sb.. Podle tohoto ustanovení, kde se v dosavadních právních předpisech používá pojem *citlivý údaj nebo citlivý osobní údaj*, rozumí se tím ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona osobní údaj, který vypovídá o rasovém nebo etnickém původu, politických názorech, náboženském vyznání nebo filosofickém přesvědčení nebo členství v odborové organizaci, genetický údaj, biometrický údaj zpracováváný za účelem jedinečné identifikace fyzické osoby, údaj o

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

zdravotním stavu, o sexuálním chování, o sexuální orientaci a údaj týkající se rozsudků v trestních věcech a trestných činů nebo souvisejících bezpečnostních opatření.

65. Podle § 8a odst. 1 InfZ informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu. Podle odst. 2 povinný subjekt poskytne osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.
66. Z ustanovení § 8a InfZ vyplývá, že nezbytné je nejdříve vždy identifikovat, zda požadovaná informace obsahuje informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje. Osobní údaje ve smyslu definice článku 4 odst. 1 nařízení (EU) 2016/679 o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení, povinný subjekt poskytne. Ostatní informace, které se týkají osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a další osobní údaje lze poskytnout jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.
67. Soud podotýká, že byť podle článku 6 odst. 1 písm. a) nařízení (EU) 2016/679 platí základní pravidlo, že zpracování je zákonné, pokud subjekt údajů udělil souhlas se zpracováním svých osobních údajů pro jeden či více konkrétních účelů, platí také podle článku 6 odst. 1 písm. c) nařízení (EU) 2016/679, že zpracování je zákonné, pokud je nezbytné pro splnění právní povinnosti, která se na správce vztahuje. Takové plnění právní povinnosti je nepochybně i povinnost poskytovat informace dle InfZ, jak vyplývá z již výše citovaného ustanovení článku 86 nařízení (EU) 2016/679. Proto i pokud subjekt údajů k poskytnutí osobních údajů neudělí souhlas, bude na místě, aby povinný subjekt proti sobě stojící zájmy za účelem splnění své informační povinnosti o osobních údajích dotčené osoby poměřil právě v testu proporcionality, pomocí kterého se poměří odůvodněnost veřejného zájmu na zveřejnění požadované informace s důvody, které naopak informaci chrání a ze zveřejňování ji vylučují.
68. Na věci (na ochraně zájmů dotčených osob) podle názoru městského soudu přitom nemění nic samotná skutečnost, že podle § 5 odst. 3 InfZ je povinný subjekt povinen informace zveřejnit způsobem umožňujícím dálkový přístup. Podstatné je totiž posouzení, zda existují důvody pro poskytnutí informací žadateli. To, jaké následky bude mít poskytnutí informací o dotčené osobě veřejnosti, jistě implicitně tvoří již součást testu proporcionality. Obecně totiž není vyloučeno, že žadatel sám, poté, co informace získá, bude také on tyto dále zpracovávat a např. je i šířit. Ale pakliže jsou pro to podmínky (i podle testu proporcionality) splněny a informace jsou žadateli poskytnuty, nehraje podle názoru soudu už žádnou zásadně roli, že tyto informace také budou následně zveřejněny povinným subjektem.
69. Žalobkyně konkrétně požádala o služební hodnocení, která „*podepsal PhDr. J. F. v postavení nejvyššího státního tajemníka, resp. náměstka ministra vnitra pro státní službu*“. O jaká služební hodnocení obecně jde, určuje § 156 zákona o státní službě. Podle odst. 3 a 5 nejvyšší státní tajemník sám provádí služební hodnocení u státních tajemníků a personálního ředitele sekce pro státní službu. V součinnosti s nejvyšším státním tajemníkem provádí služební hodnocení pověřený člen vlády v případech uvedených v § 156 odst. 2 zákona o státní službě, tj. jde o služební hodnocení vedoucího služebního úřadu, který je bezprostředně podřízen ministerstvu. Žalobkyně tedy žádá o služební hodnocení přesně vymezeného okruhu osob, které v personální oblasti v ústředních služebních orgánech disponují řídicími pravomocemi. Již samotná informace o funkčním zařazení, popř. označení služebního orgánu, v němž je

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

tato osoba zařazena (příčemž tyto informace vyloučit z poskytnutí nelze podle § 8a odst. 2 InfZ), nepochybně povede k identifikaci takové osoby. Soud se proto ztotožnil s Úřadem, že samotné odstranění jména a příjmení ze služebních hodnocení nebude znamenat dostatečnou ochranu soukromí těchto osob.

70. Jak již bylo vyloženo výše, obsah služebního hodnocení se bezesporu dotýká a vypovídá o výkonu služebních povinností osoby. Vypovídá o úrovni a kvalitě, v jaké plní státní zaměstnanec na služebními místě služební úkoly a jak k tomu využívá svých dovedností, znalostí a schopností. Bodové a především slovní hodnocení tedy nepochybně může být způsobilé dotknout se cti, důstojnosti i soukromí státního zaměstnance. Služební hodnocení tedy nepochybně může zasahovat do hodnot, které chrání § 8a odst. 1 InfZ.
71. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 7. 2024, č. j. 1 As 93/2024 – 26 vyložil, že při vyřizování žádosti o poskytnutí služebního hodnocení státního zaměstnance, je nejprve nutné určit ty části, které mají povahu informací o zaměstnanci veřejné správy ve smyslu § 8a odst. 2 InfZ (a ty v zásadě vždy zpřístupnit) a ostatní osobní údaje, resp. údaje vypovídající o osobnosti státního zaměstnance, a v jejich případě posoudit důvodnost ochrany podle § 8a odst. 1 InfZ (včetně provedení testu proporcionality).
72. Prvním krokem je tedy posouzení obsahu služebního hodnocení. Tj. zjištění toho, zda obsahuje hodnoty chráněné § 8a odst. 1 InfZ a o čem vypovídají a zda jsou důvody k jejich poskytnutí v souladu s příslušnými právními předpisy včetně testu proporcionality. Současně ovšem platí výjimka dle § 8a odst. 2 InfZ, tj. pokud služební hodnocení obsahuje osobní údaje, je žalovaný povinen zabývat tím, které z těch osobních údajů u každé jednotlivé osoby vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.
73. Za tím účelem je však třeba zjistit především přesný obsah služebního hodnocení dotčené osoby a pakliže obsahuje hodnoty chráněné ustanovením § 8a odst. 1 InfZ, je povinný orgán povinen zajistit i vyjádření dotčené osoby včetně jejího případného souhlasu s poskytnutím osobních údajů - srov. bod 24 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2015, čj. 8 As 12/2015-46. Jen na základě těchto podkladů lze podle názoru městského soudu dostatečně uvážít o tom, do jaké míry by poskytnutí informací ve služebním hodnocení zasáhlo práva dotčené osoby (bod 108 rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, čj. 8 As 55/2012-62, Sb. NSS č. 3155/2015).
74. Intenzitu zásahu do zájmů uvedených v § 8a odst. 1 InfZ při poskytování informací totiž může každá osoba vnímat odlišně, právě v závislosti na tom, co konkrétního je obsahem hodnocení a jakého výsledku v něm zaměstnanec dosáhne. Ostatně ochrana před zásahem do osobnosti zásadně přísluší každé fyzické osobě individuálně (srov. čl. 10 odst. 2, 3 Listiny základních práv a svobod) nebo dle § 82 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Žalovaný pak k těm částem služebního hodnocení, které se týkaly zájmů podle § 8a odst. 1 InfZ, měl ověřit u každého dotčeného státního zaměstnance, zda a v jakém rozsahu by byl dotčen poskytnutím služebního hodnocení. A poté měl v testu proporcionality jeho zájmy poměřit se zájmy žalobkyně.
75. Povinný nicméně odmítl poskytnout služební hodnocení jako celek ve všech částech a u neurčitého okruhu osob. Uvedl, že ve všech částech se dotýká osobnosti státního zaměstnance, jeho cti, důstojnosti a soukromí. Pouze paušálně provedl test proporcionality, podle něhož je odmítnutí informací (neposkytnutí služebních hodnocení) vhodné, nezbytné

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

a přiměřené vzhledem k potřebě ochránit soukromí zaměstnance. To za předpokladu, že zde podle žalovaného není veřejný zájem či potřeba diskuze o věcech veřejného zájmu.

76. Žalovaný se však přitom nijak nezabýval tím, jaké informace o konkrétních státních zaměstnancích ve služebním hodnocení skutečně jsou, ve kterých částech jsou chráněné hodnoty osobnosti státních zaměstnanců podle § 8a odst. 1 InfZ, které informace by bylo lze poskytnout dle § 8a odst. 2 InfZ a už vůbec se nezabýval tím, zda tam jsou např. informace, které nepodléhají vůbec výlukám dle InfZ a jejich neposkytnutí žalobkyni tedy nic nebrání.
77. Žalovaný k části, která by se měla týkat poskytnutí podle § 8a odst. 2 InfZ, jen opět paušálně shrnul, že služební hodnocení nevypovídá o funkčním nebo pracovním zařazení státního zaměstnance, veřejná činnost se pak vztahuje na veřejné funkcionáře, nikoliv na státní zaměstnance, na něž se vztahuje „úřední činnost“. Předmětem služebního hodnocení je však činnost státních zaměstnanců, která předchází splnění úkolu atp. Služební hodnocení státního zaměstnance tedy podle žalovaného nevypovídá o jeho úřední činnosti.
78. S tímto závěrem se městský soud neztotožnil. Z výše vyloženého nezbytného obsahu vyplývá, že minimálně alespoň část služebního hodnocení vypovídá především o tom, jak na daném služebním místě státní zaměstnanec vykonává své služební povinnosti. Je tak způsobilé vypovídat o vhodnosti osobního příplatku /§ 149 odst. 1 služebního zákona/, či o tom, zda je u zaměstnance příslušné služební označení (§ 7 odst. 5 služebního zákona), zda je vhodně služebně zařazen /§ 49 odst. 2, § 60 odst. 1 písm. b) služebního zákona/, zda jsou dány důvody pro skončení služebního poměru /§ 72 odst. 1 písm. a) služebního zákona/.
79. Služební hodnocení je tedy nepochybně způsobilé vypovídat o tom, jak státní zaměstnanec plní své služební povinnosti ve stávajícím funkčním nebo pracovním zařazení ve služebním úřadu, tj. jak vykonává úřední činnost. Toto hodnocení tedy může obsahovat i poskytované osobní údaje dle § 8a odst. 2 InfZ.
80. Soud shrnuje, že žalovaný výše uvedeným způsobem v projednávané věci vůbec nepostupoval. Z obsahu správního spisu vyplývá, že především nezjistil obsah služebních hodnocení, a proto ani nezjistil, jaké části obsahují, tj. zda lze některé části podřadit pod informace podle § 8a odst. 2 InfZ, příp. podle § 8a odst. 1 InfZ. V návaznosti na to u jednotlivých státních zaměstnanců ani nezjistil, v jakém rozsahu by byly dotčeny ve svých zájmech, pokud by bylo služební hodnocení poskytnuto. Konečně pak soud konstatuje, že se žalovaný obsahem žádaných služebních hodnocení nezabýval individuálně. Naopak odmítnutí poskytnutí informací podle § 8a odst. 1 InfZ (po provedeném testu proporcionality) či podle § 8a odst. 2 InfZ odůvodnil paušálně, aniž by reflektoval případné odlišnosti v obsahu služebních hodnocení či v zájmech dotčených státních zaměstnanců.
81. Za těchto okolností je proto soud toho názoru, že žalované rozhodnutí, jež se zcela ztotožnilo s prvostupňovým rozhodnutím, postrádá dostatečná skutková zjištění a podklady k tomu, aby bylo možno přezkoumat závěry žalovaného. Žalované rozhodnutí tedy vychází ze skutkového stavu, který vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění. Z tohoto důvodu soudu v této části nezbylo, než žalované rozhodnutí zrušit podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Další námítky

82. Uvedené nijak nebrání tomu, aby soud vypořádal i další argumentaci procesních stran.
83. Žalovaný poukázal na neveřejnost služebního hodnocení, a že do osobního spisu má přístup pouze omezený počet osob. Podle § 153 odst. 4 zákona o státní službě do osobního spisu mají právo nahlížet služební orgán, jakož i představení, kteří jsou státnímu zaměstnanci Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

nadřízení. Právo nahlížet do osobního spisu, jakož i právo na pořízení opisu osobního spisu má Úřad vlády, orgán inspekce práce, Úřad pro ochranu osobních údajů, soud, státní zástupce, policejní orgán, Národní bezpečnostní úřad a zpravodajská služba.

84. Obecně platí, že nahlížení do spisu nemůže být obcházeno režimem poskytování informací dle InfZ. Nejvyšší správní soud v dosavadní judikatuře vytýčil tenkou linii mezi tím, jak rozlišit žádost o nahlížení do spisu podanou prostřednictvím žádosti o informace. Vyložil, že postup podle úpravy nahlížení do spisu ve správním řádu připadá v úvahu v případech, kdy žadatel skutečně požaduje získání informací prostřednictvím nahlížení do spisu. Pokud se však výslovně dovolává postupu podle informačního zákona, není důvod jeho žádost odmítnout s poukazem na speciální úpravu obsaženou ve správním řádu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2009, č. j. 1 As 51/2009-106, a ze dne 15. 9. 2008, č. j. 6 As 52/2007-80). V jiném rozsudku ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 As 38/2007-78, však Nejvyšší správní soud poukázal také na to, že žádost o informace ve své povaze nemá být zastřenou žádostí o nahlížení do správního spisu. K možnému vodítku tohoto rozlišení lze podle názoru městského soudu vycházet z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2020, č. j. 8 As 51/2019-39. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud vyložil, že pro rozlišení institutu informační žádosti a nahlížení do spisu není podstatná otázka konkrétního označení požadovaných dokumentů ze spisu, ale rozsah žádosti.
85. Záměrem žalobkyně dle obsahu žádosti není obcházení nahlížení do osobních spisů státních zaměstnanců, ale získat úzce specifikované informace k činnosti nejvyššího státního tajemníka, které odůvodnila (byť nanejvýše blanketně) tím, že má informace o tom, že právě nejvyšší státní tajemník nepostupuje dle metodiky žalovaného. Soudu tak *apriori* nevyplývá, že by žalobkyně ve skutečnosti žádala o nahlížení do osobních spisů neurčitého okruhu státních zaměstnanců.
86. Poskytování informací dle InfZ, jak již soud vyložil výše, poté vychází z principu, že se informace zásadně poskytují, nejsou-li naplněny výjimky dle InfZ. V projednávané věci přitom soud neshledal, že by dle InfZ v zásadě existovala výjimka pro neposkytnutí informací, soud je proto toho názoru, že v principu (při aplikaci § 8a odst. 1 a 2 InfZ) obecně nebrání nic tomu, aby služební hodnocení – přes svou neveřejnost - bylo poskytnuto. Na tom nic nemění, že proces služebního hodnocení je v zásadě neveřejný.
87. Žalobkyně opětovně poukázala na povinnost žalované postupovat tak, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Podle názoru soudu jistě není vyloučeno, aby se žalovaný i sám dotázal žalobkyní poukazovaných správních orgánů na důvody, pro které poskytly služební hodnocení. Soud nicméně připomíná, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2024, č. j. 1 As 93/2024 – 26, se zásada správního řádu, podle níž má správní orgán rozhodovat ve skutkově podobných případech jednotně (§ 2 odst. 4 správního řádu) se týká rozhodování jednoho správního orgánu; nejde tedy o povinnost rozhodovat stejně napříč správními orgány. V podmínkách vyřizování žádostí podle InfZ toto pravidlo znamená, že povinný subjekt se má vypořádat s tím, že žádost o obdobné informace vyřídí jinak než jiný povinný subjekt, avšak jen za předpokladu, že je mu způsob vyřízení žádosti jiným povinným subjektem znám, a to včetně důvodů, proč tento povinný subjekt nějak postupoval (takový poznatek získá povinný subjekt obvykle na základě argumentace žadatele). Pouhé upozornění žadatele, že jiný povinný subjekt mu informaci poskytl, avšak bez uvedení důvodů proč, nezakládá povinnost povinného subjektu věcně odůvodnit, proč zvolil jiný postup.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

Nejvyšším správním soudem individuální odpovědnost za vyřízení žádosti znamená, že především musí obstát důvody žalovaného rozhodnutí.

88. Městský soud je proto toho názoru, že pokud žalobkyně neuvedla důvody, pro které jí jiné správní orgány služební hodnocení poskytly a žalovaný se sám iniciativně nedotázal u jiných služebních orgánů na důvody, pro které poskytly služební hodnocení svých státních zaměstnanců, samo o sobě to ještě nemá zásadní vliv na zákonnost žalovaného rozhodnutí.

Rozhodnutí o platu podle § 8c InfZ

89. Žalobkyně v části 2) své žádosti rovněž požádala o příslušná rozhodnutí o platu státních zaměstnanců.

90. Podle ustanovení § 8c odst. 1 InfZ platí, že povinný subjekt poskytne *informaci o výši příjmu osoby, které poskytl nebo poskytuje veřejné prostředky mající povahu příjmu ze závislé činnosti nebo funkčních požitků podle zákona o daních z příjmů*

a) jako

1. veřejnému funkcionáři, na kterého se vztahovaly nebo vztahují povinnosti podle zákona o střetu zájmů,

2. poradci prezidenta republiky, člena vlády, náměstka člena vlády nebo vedoucího ústředního správního úřadu, v jehož čele není člen vlády, nebo

3. členovi svého statutárního, řídicího, dozorčího nebo kontrolního orgánu, anebo

b) pokud žadatel prokáže veřejný zájem na poskytnutí informace o výši příjmu této osoby a tento veřejný zájem v jednotlivém případě převažuje nad zájmem na ochraně této informace.

(2) Informace o výši příjmu podle odstavce 1 se poskytne v rozsahu jméno, příjmení, funkční, pracovní či jiné obdobné zařazení a výše veřejných prostředků, na kterou vznikl nárok, před zdaněním a dalšími povinnými odvody za období podle obsahu žádosti. Při poskytování informace podle věty první se § 5 odst. 3 nepoužije.

91. Citované ustanovení ukládá povinným subjektům (za splnění dalších podmínek InfZ) poskytnout toliko informace o výši příjmů, které poskytl nebo poskytuje osobě, a to ve struktuře jméno, příjmení, funkční, pracovní či jiné obdobné zařazení a výše veřejných prostředků, na kterou vznikl nárok, před zdaněním a dalšími povinnými odvody za období podle obsahu žádosti. Z citovaného ustanovení nevyplývá forma, v jaké tyto informace mají být poskytnuty.

92. V prvostupňovém a v žalovaném rozhodnutí žalovaný poskytnutí rozhodnutí o platu paušálně vyloučil. Městský soud je však toho názoru, že pokud struktura informací o příjmu podle § 8c odst. 2 InfZ bude vyplývat i z rozhodnutí o platu, podle názoru soudu může povinný subjekt žadateli taková rozhodnutí obecně poskytnout - právě v rozsahu podle § 8c odst. 1 InfZ.

93. Žalovaný se však blíže nezabýval obsahem těchto rozhodnutí, ani otázkou (vyjádřením), na které osoby se tato žádost vztahuje, už vůbec ne, zda by případným poskytnutím byly osoby dotčeny na svých zájmech a ani tím, zda jsou u jednotlivých státních zaměstnanců důvody k poskytnutí informací o jejich příjmu dle § 8c odst. 1 a 2 InfZ.

94. I v této části tedy městský soud shledal, že žalované rozhodnutí tedy vychází z nesprávného právního názoru žalovaného a ze skutkového stavu, který vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

doplnění. Z tohoto důvodu soudu i v této části nezbylo, než žalované rozhodnutí zrušit dílem podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

VI. Závěr a náklady řízení

95. Městský soud v Praze je toho názoru, že poskytnutí služebních hodnocení státních zaměstnanců není dle InfZ *a priori* vyloučeno. Žalovaný nicméně podle soudu nedostatečně posoudil, na kolik jsou u služebních hodnocení jednotlivých státních zaměstnanců dány konkrétní důvody pro jejich odmítnutí resp. poskytnutí žalobkyni. Za tímto účelem měl totiž při vyřizování žádosti žalobkyně nejprve vycházet z obsahu služebních hodnocení jednotlivých zaměstnanců. V první řadě takto měl posoudit, jaké informace a skutečnosti jsou obsahem služebního hodnocení a zda je lze poskytnout žalobkyni bez dalšího. Dále se měl zabývat tím, zda a v jakém rozsahu se dotýkají zájmů jednotlivých státních zaměstnanců chráněných ustanovením § 8a odst. 1 InfZ, tj. zda jsou dána omezení pro jejich poskytnutí či zda převažují zájmy žalobkyně. Současně měl žalovaný posoudit, zda jde o osobní údaje dle § 8a odst. 2 InfZ, které je povinen poskytnout bez ohledu na to, že jde o osobní údaje. Žádnou konkrétní přezkoumatelnou úvahu v těchto souvislostech však městský soud v žalovaném rozhodnutí neshledal. Současně je městský soud toho názoru, že žalovaný je obecně za splnění podmínek ustanovení § 8c odst. 1 InfZ povinen poskytnout žalobkyni rozhodnutí o platu, z nichž budou vyplývat toliko informace ve struktuře dle § 8c odst. 2 InfZ.
96. Městský soud v Praze z uvedených důvodů zrušil žalované rozhodnutí dílem pro vady řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., které spočívají v tom, že skutkový stav vyžaduje zásadní doplnění. Dílem pak žalované rozhodnutí zrušil pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku dle § 78 odst. 5 s. ř. s.
97. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Dle obsahu soudního spisu žalobkyně zaplatila ve věci toliko soudní poplatek za žalobu ve výši **3000 Kč**. Žádné další náklady žalobkyně soudu ze spisu nevyplynuly. K náhradě nákladů soud stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. května 2025

JUDr. Jaromír Klepš v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.